

и по нѣкои други свойства е прилично на ледъ-тъ; въ слѣдствіе на туй издирванье они примислили и аналогически заключили че и стѣкло-то трѣба да се стопява отъ топлинѣ-тѣ — извѣстно е че опытъ-тъ въ пѣлно увѣнчалъ тѣя тѣхны аналогически заключенія.

Дума-та „Аналогія“, като едно имя формы заключительной, има также и индуктивный характеръ, макаръ и да не вѣсхожда въ значеніе-то свършенной индукцій; понеже и аналогія-та се управя къмъ същѣ-тѣ цѣль, къмъ която се стреми и индукція-та; сирѣчь и она также вѣзлиза малко по малко къмъ едно обще сужденіе. Разлика-та между тѣхъ состои въ туй, че за индукцій-тѣ се представлява вещество-то (матерія-та) на сужденіе-то като *неизвѣстно*; а за аналогія-та форма-та е неизвѣстна, подъ която трѣба да се мисли данно-то вещество. Индуктивно, то естѣ, разумъ-тъ заключава и се стреми къмъ туй, щото ёще не е упознато съ *опытъ*; а аналогически къмъ туй; какъ трѣба да мислимъ тѣйзи или онѣйзи дадени (нѣща или предмети) които мы вещь познаваме отъ опытъ. — Слѣдователно спорядъ горѣизложенное понятіе за аналогія-тѣ, она не е наведеніе общаго на частное (както при индукція-та), но е едно подвожданье частнаго подъ общее. — Аналогія-та се грижи и зема отгорѣ си отвѣтственность само за приликѣ-тѣ на сравняемій предметъ съ подлежаще-то даннаго сужденія; и — туку като тая прилика е намѣрена и доказана: она получва право да ограничи свой предметъ съ същій уприличаемій бѣлягъ — съ също-то сирѣчь сказуемо на наше-то сужденіе. Спорядъ туй, вижда се че работа-та на аналогія-та е твѣрдѣ лесна; но при всичко това, она — (разумно-то сирѣчь дѣйствіе спорядъ тойзи логически способъ) — дава причинѣ и поводъ къмъ твѣрдѣ много *погрѣшки* въ область-та